

Projekt Příběhy našich sousedů
Gymnázium Františka Palackého Neratovice

Pamětník: MUDr. Miloš Janáček

Vedoucí projektu: PhDr. Vladimír Beránek Ph.D.

Zpracovali: Ondřej Šimon Trpkoš, Daniel Šimerka, Kateřina Motlíková,
Nina Sofia Vološinová Nikola Ilková

V Neratovicích 2025

Pan Miloš Janáček se narodil v roce 1954 v Praze. Rané dětství prožil převážně v Libiši, kde vyrůstal u prarodičů.

Zásadním zlomem pro jeho život byla srpnová okupace v roce 1968 a nastupující normalizace. Po absolvování medicíny v roce 1978 a po vojenské službě, působil jako zubař na několika místech v rámci Okresního ústavu národního zdraví Praha-východ. Cítil, že se mu zde dobře nežije.

„V tomhleto prostředí, když si to tak zpětně promítám, ve mně uzrál názor, nebo prostě postoj, že v tomhleto systému žít nechci. Musím říct, nějaký jednotlivý impuls jsem neměl. U mně to byl prostě celý komplex života v systému, kde se mi, jestli to můžu říct, z toho vracel žaludek. Byl jsem v tom systému nešťastnej, cítil jsem se jak kdyby mě někdo pořád dusil.“

Nesouhlas s životem v normalizačním Československu u něj vyústily v rozhodnutí emigrovat. Nakonec se mu v roce 1983 podařilo uprchnout přes Jugoslávii do Rakouska. Po několika neúspěšných pokusech dojet autem s československou poznávací značkou k jugoslávsko-rakouské hranici, mu nakonec pomohli jugoslávští lesní dělníci. Jeden z nich ho svým autem dovezl až k hranici.

„Takže jsem proběhl nějakým lesem. Vyšel jsem z lesa. Les skončil. Potom tam byly nějaký ohradníky s dobyt看, co se tam páslo. Nějak jsem se tím promotal a narazil jsem na polní cestu. Tak jsem si řekl, no, cesta musí někam vést. Tak se dám nějakým směrem a půjdu, až někde narazím. Došel jsem po nějaký době ke stavení. Před tím stavením byl člověk, kterej zametal chodníček. Pořád jsem ještě nevěděl, jestli jsem v Jugoslávii, nebo kde. Tak jsem tam k němu došel a zeptal jsem se ho německy jestli by mi mohl říct, kde jsem. A on mi odpověděl: „In der Republik Österreich, v Rakousku.“ Ze mně úplně jak kdyby mi spadnul kámen ze srdce.“

Miloš Janáček se přihlásil na policejní stanici, aby požádal o politický azyl. Byl mile překvapen vstřícným jednáním rakouského policisty.

„Protože to bylo v červenci, bylo horko. A já jsem už dost kilometrů běžel a šel a měl jsem strašnou žízeň. Během sepisování protokolu jsem viděl, tam v rohu místnosti bylo umyvadlo s vodovodem. Měl jsem žízeň. Tak jsem mu říkal, jestli bych se moh napít. Řekl: „No jo.“ Tak já jsem se zvednul ze židle, šel jsem k tomu umyvadlu, že se napiju vody z kohoutku. A von mě zastavil a říkal, že to jako ne. Tak jsem říkal: No co, můžu se napít nebo ne? A von jako že ne. Vedle byla lednička. Otevřel ledničku a v tý měl svou limonádu a dal mi ji. Takže to bylo pro mě takové přivítání.“

Po několika letech si Miloš Janáček na začátku roku 1989 otevřel vlastní zubní ordinaci ve Vídni. Jeho příběh je silným svědectvím o odvaze, odhodlání a víře ve svobodu. Nikdy nelitoval svého rozhodnutí odejít. Jak sám říká, odcházel s tím, že i kdyby měl žít v Rakousku na ulici, bylo by mu to milejší než žít bez svobody.

Společná fotografie týmu s panem M. Janáčkem
v nahrávacím studiu DDM v Neratovicích